

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΕΜΠ

Εκεί που μας χρωστούσαν....

Στις 11.01.17, η Σύγκλητος του ΕΜΠ παραχώρησε συνέντευξη τύπου με σκοπό να ενημερώσει την ελληνική κοινωνία για την τραγική οικονομική πραγματικότητα του Ιδρύματος, μετά από τις διαρκώς μειούμενες, από το 2009 έως σήμερα, κρατικές επιχορηγήσεις.

Σε απάντηση της συνέντευξης αυτής, στις 12.01.17, το Υπ. Παιδείας εξέδωσε Δελτίο Τύπου, στο οποίο θα περιμέναμε, όπως μας έχουν συνηθίσει τα τελευταία χρόνια άλλωστε, να μας υπενθυμίσει την ανάγκη υλοποίησης των δεσμεύσεων που απορρέουν από τις μνημονιακές υποχρεώσεις της χώρας κ.λπ. κ.λπ. (απεκδυόμενο φυσικά κάθε ευθύνης και για την υπογραφή των δεσμεύσεων και για τα αποτελέσματα των εφαρμοζόμενων πολιτικών). Ωστόσο, το Υπουργείο προχώρησε αυτή τη φορά ένα βήμα παραπάνω αναφέροντας στο Δελτίο Τύπου ότι «...προκαλούν εύλογες απορίες οι δραματικοί τόνοι που χρησιμοποιήθηκαν ...».

Πρόκειται για διαζύγιο με την πραγματικότητα ή περισσό θράσος; Γιατί πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί μια τέτοια απάντηση όταν:

- Η κρατική επιχορήγηση, σε σχέση με το 2009, έχει μειωθεί κατά 70% περίπου.
- Οι πάγιες ανάγκες λειτουργίας του ΕΜΠ (ηλεκτρισμός, θέρμανση, τηλεπικοινωνίες, κ.λπ.) υπερβαίνουν τον προϋπολογισμό (αποτελούν το 130% της κρατικής επιχορήγησης!).
- Το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων έχει συρρικνωθεί κατά 90% περίπου, στο μισό των απαιτούμενων δαπανών συντήρησης των εγκαταστάσεων. Για νέο έργο, ούτε λόγος!
- Η επιχορήγηση των μεταπτυχιακών προγραμμάτων σπουδών έχει μηδενιστεί. Τιμωρία, για το γεγονός ότι το ΕΜΠ επιμένει να παρέχει δωρεάν τη μεταπτυχιακή φοίτηση;

Και αυτά είναι μόνο ορισμένα από τα στοιχεία που αποδεικνύουν, με αδιαμφισβήτητο τρόπο, την εφιαλτική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει το Ίδρυμα.

Ακόμη πιο ενοχλητικό είναι το γεγονός ότι το Υπουργείο επιχείρησε να αιτιολογήσει τη στάση του υποστηρίζοντας ότι η κατάσταση δεν επιδεινώθηκε συγκριτικά με την προηγούμενη χρονιά. Διερωτήθηκε άραγε το Υπουργείο ποιο ήταν το τίμημα που πλήρωσε (και πληρώνει) το ΕΜΠ, και προφανώς και τα υπόλοιπα Πανεπιστήμια της χώρας, στο επίπεδο της εκπαίδευσης και της έρευνας εξαιτίας της αναιμικής χρηματοδότησης όλα αυτά τα χρόνια; Η αδυναμία των μελών ΔΕΠ να συμμετάσχουν σε διεθνή συνέδρια, η περιορισμένη πρόσβαση στη διεθνή επιστημονική βιβλιογραφία, η απαξίωση του ερευνητικού εξοπλισμού, οι τεράστιες δυσκολίες στα εργαστηριακά μαθήματα και στις διπλωματικές, η «αυτοχρηματοδοτούμενη» από τους φοιτητές Πρακτική Άσκηση και πλείστα άλλα δεινά, αφήνουν το Υπουργείο αδιάφορο; Ή, ακόμη χειρότερα, θεωρεί ότι δηλητηριάζοντας με μιθριδατισμό τα Πανεπιστήμια, με συνεχείς «μικρές» δόσεις ανέχειας και καχεξίας, θα μάθουν από εδώ και πέρα να ζουν έτσι; Τι ΔΕΝ θα προκαλούσε «εύλογες απορίες» στο Υπουργείο; Το «σφάξε με Αγά μ' ν' αγιάσω»;

Υπάρχει, επίσης, κι ένα δεύτερο σημείο που μόνο αγανάκτηση προκαλεί. Ας προσπεράσουμε το σουρεαλιστικό γεγονός ότι οι δημόσιοι φορείς (μέσα σε αυτούς και τα Πανεπιστήμια), λόγω των μνημονιακών υποχρεώσεων, θα πρέπει να εμφανίζουν και πλεόνασμα(!). Ας εστιάσουμε σε κάτι άλλο: στον τρόπο δημιουργίας των «πλεονασμάτων». Όποιος ζει την καθημερινότητα των Πανεπιστημίων γνωρίζει ότι έχει δημιουργηθεί ένας καλοστημένος γραφειοκρατικός γολγοθάς που εξασφαλίζει ένα και μόνο πράγμα: την αδυναμία απορρόφησης ακόμη και αυτών των πενιχρών κονδυλίων. Έτσι χτίζονται τα «ταμειακά διαθέσιμα» των Πανεπιστημίων (τα οποία «κουρεύονται» όταν τα Μνημόνια απαιτούν...), έτσι χτίζονται και τα «πλεονάσματα»: με την μη υλοποίηση των αποφάσεων του ΣτΕ για τη μισθολογική αποκατάσταση των μελών ΔΕΠ, με τις καθυστερήσεις στην έκδοση εκατοντάδων χιλιάδων εκκρεμών συντάξεων, με τις περικοπές φαρμακευτικών δαπανών, κ.λπ.

Για τους λόγους αυτούς, η αντίδραση του Υπουργείου μόνο ως πρόκληση μπορεί να ληφθεί. Όταν τα ζωντανά κύτταρα της χώρας, μεταξύ αυτών και το ΕΜΠ, πλήττονται βάνουσα από τις αδιέξοδες νεοφιλελεύθερες πολιτικές και η ελληνική κοινωνία βυθίζεται ολοένα και βαθύτερα στη φτώχεια και στην εξαθλίωση, η άρνηση αποδοχής της μίζερης πραγματικότητας ως «δεδομένης» και «μη αναστρέψιμης» αποτελεί όρο επιβίωσης για τα Πανεπιστήμια και ηθικό καθήκον απέναντι στο αύριο της χώρας.

16.01.2017